

KAZALO.

Pesmi.

Tonček in ptička	11
Betlehemska	12
V svečanu	17
Kaj je pesem	17
Slovenska zemlja	27
Zvezde	30
Ej, ta sušec!	33
Sv. Jožef, ljubitelj otrok	41
Ave Marija!	47
Pomlad	49
Jutro	53
Kaj naj vam zapojem?	65
Majnik nedolžnosti	71
Oj dan po božji volji	81
Pesem o zakladu	91
Čebelarjeva	105
Križ na polju	108
Mavrica	112
Naša Lili	113
Dom sreče	129
Molitev nedolžnega srca	137
Šola, druga mati	143
Ptičke, povejte!	145
Gospodov dan	145
Tja nad zvezdice	155
Vladko dela sanke	161
Studenčku	177
Pridi!	183

Povesti, popisi, legende, pripovedke itd.

Ozdravljen	2
Zima v gozdu in na polju	5
Igra je igra:	
1. Vojska	7
2. Kuharica	22
3. Samo enkrat še	38
4. O veliki noči	54

5. »Če bom jaz«	68
6. »Nočem«	85
7. Na napačni poti	102
8. Pestunja	119
9. Jožkova nesreča	134
10. Na mostu	152
11. Preveč zares	168
12. Na ledu	181
Čuden sen	12
Kako je Darko skrbel za svojo cvetico	14
Andrejček	18
Kjer se osel povalja	24
»Matil«	30
Srečo je imel	34
Krivokljun	36
Svetega Miklavža je videla Gustaf Marija Bruni	40
Iz mladostnih načrtov 50, 66, 82, 98, 114, 130, 146, 162, 178	
Vijolica	51
Majnik	74
Marjanica	84
Nebeške cvetice	91
Murenček	100
Šolska naloga	104
Ančki	109
Anica in njena muca	116
Učenec Kristusov	124
Kos in srakoper	132
Kako je nastala marjetica	138
»Mama bodo umrli«	140
Domači zvonovi	149
Muzikant	150
Kdo reši enega pogančka?	157
Prvi zaslužek	164
Tri vprašanja	167
Naše igre na paši	170

Izdal se je	179
Prvo božično drevesce . . .	184
Mihec in Marinka	187
Kako se je Janezek odva- dil klicati hudobca . . .	189

Igrica.

Žalostna Mati božja . . .	78
---------------------------	----

Lepi nauki in opomini.

V angelski službi	9
<u>Mladim junakom</u>	15
Presveto Marijino srce . . .	27
1. Srce naše najboljše Mater	28
2. Kraljevsko srce naše rajske Kraljice	41
3. Detinsko srce naše nebeške Mater	56
4. Junaško srce naše ljube Gospe	71
5. Veselje in žalost presv. Device	88
6. Pobožno srce presv. Device	106
7. Slika presv. Marijine- ga srca	137
8. Svetost in lepota Ma- rijinega srca	155
9. Zvestoba Marijinega srca	172
<u>Kdo spada v vrsto mladih junakov?</u>	46
Ako je mlad junak žejen . .	58
Slavka in trobentica	62
Zgodba o Milkotu	76
Nesrečni Jurček	92
Tonček na poizkušnji	110
Poziv	121
Zakaj se je Francelj vpisal med mlade junake? . . .	126

Kako je Francelj izpreobr- nil svojega očeta	141
Kar se Janezek nauči, to Janez zna	174
Nekaj lepega	183
Pokorščina	190

Dopisi.

Marijin vrtec za deklíce v Šmihelu pri Novem mestu . .	47
Marijin vrtec v Šmihelu pri Pliberku	61
D. M. na Jezeru (Prevalje)	94
Moje sanje. (Iz Marijinega vrtca v Radečah)	143

V zabavo in kratek čas.

Zastavice	16, 112, 176
Naloge	48, 80, 144
Šaljiva vprašanja	16, 48, 80, 112, 144, 176

Slike.

Cesarjevič Oton	1
Mašni strežniki	9
Dobro jutro!	21
V varstvu Marijinega srca . .	29
Umetniški poklic	37
Marija, kraljica angelov . . .	43
Marijin vrtec v Šmihelu pri Pliberku	60, 61
Molitev v samoti	75
Pred golobnjakom	86
Križ na polju	108
Cesarica Zita — mati sirot! .	123
Usmilite se ubogih sirot . . .	133
Zadovoljen starček	153
Mali poganski zamorček . . .	158
Važno naročilo	169
Molitev za uboge pogančke . .	175
Na trg!	185
Prva molitev	188

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1917. XXV. teč.

Cesarjevič Oton

Ozdravljen.

I.

ober fantek je bil Dobretov Stanko. Eno napako je pa imel: premalo je ubogal svoje starše, preveč pa slabe tovariše. Tako je bilo tudi tisto usodepolno nedeljo, ko se začenja naša povest.

Stanko je šel v cerkev h krščanskemu nauku. Med potjo ga pa dohiti Krivčev Jože in ga spelje z največjo lahkoto mimo cerkve na Koparjev travnik tam ob Suhem potoku, kjer je vsako zimo najlepši led.

»Stanko, ali greš z menoj? Greva na led.«

»Ne smem. Moram v cerkev.«

»Saj boš še lahko šel. Pojdi! Ti ne veš, kakšen led je tam! Nikjer ne dobiš takega.«

»Pa bom krščanski nauk zamudil.«

»Nič ne boš zamudil. Samo pogledala bova, pa greva koj nazaj. Poglej, saj še tri četrti na dve ni.«

»No, pa pojdiva, pa samo pogledat.«

Urno jo ubrišeta mimo cerkve in sta naenkrat na ledu. Joj, koliko je tam otrok! Stanko niti ne pozna vseh. Nekaj jih je celo iz bližnjega mesta.

Ura udari dve. Nekaj otrok steče proti cerkvi, mnogo jih pa ostane tam, med njimi tudi Stanko in Jože.

»Kaj boš hodil,« mu prigovarja Jože, »saj sva ravnokar prišla.«

Ostala sta torej na ledu, angel varih pa je žalosten pisal v knjigo Stankovega življenja: Nepokoren staršem, po lastni krivdi zamudil krščanski nauk v cerkvi.

Ura udari eno četrt na tri.

»Jože, ali greva?«

»Le pojdi, če hočeš, sitnost sitna, jaz pa ne grem. Zdaj je tako že vse zamujeno.«

Stanko odide. Ali prepozno je težko priti v cerkev. S težavo odpre cerkvena vrata, ki so jih krepko podpirali odrastli fantje. Ko pa po velikem trudu le

vstopi v cerkev, ga eden fantov precej močno porine naprej. Ta in oni se ozre po cerkvi nazaj in vidi Stanka vsega zardelega od vročine in sramu. Pred veliki oltar si ne upa, zato se stisne k stranskemu oltarju. Zebsti ga prične. Komaj čaka, da je sveto opravilo končano, pa jo urno ubere iz cerkve proti domu.

»Ali si bil v cerkvi?«

»Bil.«

»Kaj so pa gospod Janez povedali?«

»Povedali so, kako moramo poslušati pridigo. Rekli so, da ni dovolj, če jo samo slišimo, ampak moramo tudi živeti po naukih, ki jih slišimo.«

»No je že dobro.«

Stanko je bil zadovoljen. Ujel je v cerkvi res še dobršen konec krščanskega nauka, in to mu je sedaj prav prišlo. Samo da starši ne vedo, kje je bil, pa je dobro. — —

II.

»Mama! Stanko pa joka.« Tako nagovori še tisti večer Milica, Stankova sestra, svojo mamo. Res začuje tudi mama pritajeni jok Stanka izza mize.

»Kaj pa je, Stanko?«

»Zebe me, pa glava me boli.«

»Pojdi v gorko posteljo, da se pogreješ.«

Počasi in s težavo stopi Stanko za mamo. Vse ga boli: glava je težka, noge se mu opotekajo, roke ga bole, vse je narobe. Polože ga mama v posteljo, z roko ga pokrižajo po vročem čelu in ga potolažijo:

»Nič se ne boj, Stanko, sedaj bo pa kmalu bolje.«

Ali mraz ne odjenja. Bolezen ne popušča. Čimdalje huje je mlademu bolniku. Pokličejo zdravnika.

»Mati, davica bo. Fant je nevarno bolan.«

Zdravnik ima prav.

Stanko leži bolan v omotici, nič ne ve, kaj se godi okrog njega. Semtertja izpregovori kako nerazumljivo besedo, zdaj zajoka, zdaj zopet vzdihuje, zdaj bije z rokami okrog sebe. Zdi se mu, da umira. Ata se poslavlja od njega, mama si briše solze, sestra joka ob njegovi postelji. Zdaj pride smrt, dolga, grda,

koščena žena, črno oblečena, z groznim obrazom. Že vzdiguje svojo koščeno roko, zamahne s koso, Stanko zatrepeče in umrje ...

Stanko stoji pred Sodnikom. Tam zagleda svojega angela variha, ki prebira zapisnik njegovega življenja. Razen drugih grehov in slabosti in pomanjkljivosti stoji prav nazadnje zapisano tudi to: Nepokoren staršem, po lastni krivdi zamudil krščanski nauk v cerkvi. V kotu pa posluša hudobni duh zgodbo Stankovega življenja. Zadovoljen kima in mrmra sam s seboj. Stanko ga sliši, kako govori: »Saj bo še naš, naš bo še ta-le Stanko.« Stanko pa zajoka, povzdiguje roke, glas mu zastaja, samo ustnice se premikajo, molče prosi milosti, usmiljenja ...

V tem hipu se prikaže Marija. Hudobni duh kar izgine, angel varih se priklanja svoji Kraljici, ki gre naravnost k Stankotu, ga prime za roko in mu dé: »Stanko, ne boj se, ne boš še umrl. Molitev tvojih staršev in tvoje sestre te je rešila. Ozdravel boš. Bodi jim hvaležen in nikar jih več ne žali.« Nato nebeška Gospa izgine.

Stanku se je obrnilo. Zdravnik je pomagal, domači so molili, vsedobri Bog pa je dal svoj blagoslov.

Stanko zopet zdrav! Ali kdaj? Saj veste, kakšno pot ima bolezen. Po vrvi gor, po niti dol. Preden je bil Stanko zopet tak korenjak kakor pred boleznijo, je že pomlad pogledala v deželo.

III.

Zamišljen leži Stanko nekega dne na svoji postelji. Sam je v sobi. Zdravje se mu vidno vrača. Rad bi že vstal, pa ne sme; treba je previdnosti. Bolezen še ni popolnoma proč; kaj bo, če se povrne in ponovi?

Zamišljen je Stanko. Hud boj bojuje sam s seboj.

»Ali naj povem atu in mami, kdo je vzrok moje bolezn. Ali naj sam sebe zatožim!«

»Povej,« mu prigovarja dobri angel, »le povej, saj ne bo nič hudega. Pokoro za svoj greh si že prestal. Ata te ne bodo kaznovali, mama pa tudi ne.

Povej in pa obljubi, da boš vprihodnje popravil, kar si dosedaj zagrešil.«

»Kaj boš pravil,« mu zašepeta priliznjeno hudobni duh, »ali morajo starši ravno vse vedeti! Kaznovan si bil že tako zadosti, še preveč. Sedaj boš pa še kregan, pa še tepen povrhu. Oh, revež, kako se mi smiliš! Nič ne povej!«

Stanko posluša oba glasova. Boj se nadaljuje, Stanko omaguje, omaguje, naposled pa le zmaga.

»Povem. Naj bo, kar hoče.«

Pride večer. Vsa družina je zbrana v hiši. Stanko se opogumi in začne pripovedovati o zgodbi tiste nesrečne nedelje, ki mu je vzela zdravje, prinesla bolezen in ga spravila skoro na rob groba.

Kar odleže mu, ko konča svojo povest. Odpustili so mu starši itak vse, in Stanko je bil vesel, kot že dolgo ne.

Tudi z Bogom je še poravnal svoj račun. Z mamo sta šla skupaj v cerkev, da se zahvalita dobremu Bogu za pomoč v bolezni.

Ko so pa velikonočni zvonovi oznanjevali veselo pesem vstajenja, je Stanko že zopet hodil v cerkev in se radoval dvojnega ozdravljenja, dušnega in telesnega.

J. E. Bogomil.

Zima v gozdu in na polju.

Mrzel veter veje. Razgaljen je gozd.

»Neprijetno bo!« tožijo krilatci. Njih spev je utihnil. Pričakujejo zime.

»Niti mislim ne ostati tu,« se oglašja poljski škrjanec.

»Jaz grem v severno Afriko.«

Njegov polbrat, čopasti škrjanček, sramežljivo poveša kljunček. Daljših potov si ne upa napravljati. Zamenjal je pač le svoje letno stanovanje in se naselil v bližini človeških bivališč.

»Tudi mi ne odhajamo vsi,« ga pobodri ščinkovec. »Pošljemo le ženke na jug, ki ne preneso mrzlih dni.«

»Jaz ne morem živeti brez solnca,« potoži slavec.

»Tudi jaz ne!« začvrčita kukavica in lastovka.

Nekega dne so selilci odleteli.

Gozd je postal nem in prazen. Le veter je neusmiljeno gospodaril v njem. Potem so padale prve snežinke, padale in padale. —

Zasnežilo je. —

Nastopili so hudi časi za uboge ptičke. Dobivali so vedno manj hrane. Težje in težje se je bilo nasititi, dasi so mali, ptički želodčki.

»Li ni letos prav nič žuželk?« se je hudovala žolna, ko je s kljunom brezuspešno potrkavala na drevesna debela, hoteč se prepričati, je-li tamkaj kaj skritega, kar uteši glad. Nič, nič ni bilo tamkaj. »Odidem v sadovnjak,« dé naposled.

»A mi ne krademo,« ga opozori sinica. »Čemu jemati, kar ni našega? Doslej sem bila še vedno sita.«

S krempeljci se je oprijemala vejic in se zibala semtertja. Skakljajoči stržek ji je prijazno pokimaval.

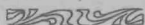
Žolna se je naposled vrnila z vaških sadovnjakov nasičena. Skakljala je po vejah kakor po stopnicah v svojo izbico vrhu votlega debela. Tamkaj v bližini je imela še par luknjic, zvrtnih v lubje trhlega hrasta. — Trap, trap, huš! — sledile so sinice v prazne, jim oddane izbice.

Žolna je stala ponosno v durih in zrla nanje, kako so vzradoščene zavzele prazne izbice.

Zunaj je pa neusmiljeno bril veter, zopet je snežilo — —

In prišel je Božič. Gospodar se je pripeljal v gozd z vozom, posekal je smrečice, jih naložil in odpeljal, da jih proda za božična drevesca. Imel bo novcev, in otroci v mestu veselje. Je-li pa kdo mislil, da bi tudi gozdni krilatci praznovali Božič? Kdo pogrinja drobnim pevcem mizice, ko je vse zasneženo? Kdo dá lačnim kruha in žejnim pijače?

Fr. Zupančič.

Igra je igra.

1. Vojska.

Zima in spomlad se prepirata vsako leto enkrat za gospodarstvo. Zima si pomaga s snegom, pomlad pa s solncem. Toplota preмага mráz, sneg se prične topiti. Tak sneg je čimdalje bolj mehak in pripraven za razne igre. Iz njega narediš sneženega moža ogljenih oči, v roki z ostankom hišne metle in s piskrom na glavi; ali pa sneženo hišico, manjšo ali večjo, kakor sam hočeš. Tak sneg je tudi pripraven za kepanje. In takrat, ko je zemljo pokrival mehek južen sneg, se je vnela in tudi končala — vse v enem dnevu — naša snežena vojska.

Naš novi poveljnik je bil Tratarjev Vinko. V sosednji vasi pa je poveljeval Martinškov Jožek.

Vinko napove vojsko: »Jožek, jutri bo vojska. S kepami se bomo. Ali prideš?«

»Ali se bova dala! Jaz pripeljem svoje, ti pa svoje. Bomo videli, kdo bo zmagal!«

»Dobro! Jutri popoldne po šoli za potokom.«

Po teh besedah gresta vojskovodji narazen, vsak iskat svojih vojakov in jim povedat, kaj bo jutri.

»Peter, vojska bo,« zavpije Vinko nad starejšim fantom, Kodranovim Petrom.

»Vojska? S kom pa? Ali z Lahom? Ali jih bomo!«

»Prav! Ali veš, samo mi otroci se bomo.« S kepami se bomo.«

»Aha, že vem. O, mi smo se tudi včasih. Mené so se vsi bali. Vsaka moja kepa je imela kamen v sredi.«

»Kamen? Kje si ga pa dobil?«

»Vprašáš? Ob potoku jih je toliko, da jih ti ne neseš.«

»Dobro, da si povedal. Z Bogom, Jože!«

Vinko premišluje, ali bi se okoristil z novo iznajdbo. Nazadnje se odloči, da bo skrivaj nabral kamenčkov bolj drobnih in samo za poskušnjo. Saj ni treba, da bi ravno zadel.

Drugi dan popoldne ob določeni uri se je pričela bitka, prav pravcata snežena bitka. Semintja so

frčale snežene krogle, da jih je bilo veselje gledati. Vmes pa se je razlegalo na obeh straneh glasno vpitje. To je bilo življenje in vrvenje! Tega je ravno zadela kepa; tam drugi se je ravno pripravljaj, da jo zopet vrže; tretjemu zmanjka tal in se prekopicne v sneg; četrtega zebe v roke, zato jih drži pred ustmi in piha vanje. Na, pa mu prileti kepa in mu odnese klobuk raz glavo. Ali ...

»Ojoj!« zavpije Rebernikov Tinček, in kri se mu ulije.

»Kaj pa je?«

»Kri mi teče, poglej.«

Martinčkov se ozre in vidi svojega tovariša vsega krvavega.

Zopet: »Cimuk!« Pri Kopačevih razbito okno, in kamen prileti v sobo.

Čuje se glas: »Nič več boja, nič več, nič več! Vi mečete kamenje. Tako se ne gremo!« Iz hiše priteko Kopačev oče z gorjačo v roki, pa poženo obe armadi v beg. Kar naenkrat ni več nobenega bojevnika nikjer, razen tistih, ki imajo opravka z Rebernikovim Tinčkom.

»Tako! Še med seboj se boste pobili,« se zahudujejo Kopačev oče. »Ali res več ne veste, kaj je igra. Le počakajte, ko bo vojska, takrat le dajte sovražnika do krvi. Grdo pa je, da se med seboj pobijate. Le kdo mi je okno razbil?«

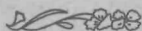
»Oče, mi nič ne vemo. Od one strani je priletel kamen.«

»O saj vem, da bo vsak tajil. Toda, če ga dobim, mu ne bo dobro.«

Vinko, kaj pa je s teboj? Kaj se skrivaš, zakaj nikamor ne upaš? Zakaj si poslušal Kodranovega Petra? Vinko!

Ali čast Vinku! Tista snežena vojska ga je korenito poboljšala, postal je previdnejši. Od tistega dne naprej ni bil več v nobenem boju, dokler ni dobil cesarskega poziva za vojsko, kjer je že tudi umrl junške smrti.

J. E. Bogomil.

V angelski službi.

Ali veste, kdo opravlja angelsko službo? Naši mašni strežniki ali ministranti so tako srečni, kadar strežejo v cerkvi pri oltarju.

O, da bi to službo res opravljali čedno in dostojno kot vidni namestniki angelov božjih! Zato

Mašni strežniki.

sprejmite, vi strežniki, danes nekaj navodil, kako se vedite v svoji službi, da jo boste opravljali Bogu v čast, ljudem v izpodbudo, sebi pa v nebeško plačilo.

I. V zakristiji.

1. V zakristijo prihajaj vedno o pravem času.
2. Kakor imajo mašnik posebno obleko za sveto mašo, tako imej tudi ti vedno svojo strežniško obleko.

3. Na cerkveno obleko pazi. V raztrgani ali zamazani obleki ne hodi pred oltar! Ko obleko odložiš, jo moraš lepo poravnati in spraviti na svoje mesto.

4. V zakristiji ne smeš šepetati s svojimi tovariši. Še manj se pa spodobi, da bi se s svojimi tovariši kregal ali celo podil po zakristiji.

5. Ko prideš v zakristijo, se pokropi z blagoslovljeno vodo in počasti Jezusa v tabernakelju. Ravnotako stori, ko greš iz zakristije.

II. Posebno pa glej, da se boš lepo vedel v cerkvi. Ne pozabi, kdo gleda nate! Bog, Marija, angeli, svetniki in ljudje: vsi te gledajo in opazujejo in tudi sodijo.

Zapomni si dobro:

1. Kadar greš po cerkvi z mašnikom, hodi lepo par korakov pred njimi. Če greš pa po cerkvi sam, hodi mirno, počasi in se ne oziraj po ljudeh. Varuj se preglasnega štorcljanja. Po cerkvi ne smeš teči ali skakati; taka hoja nasprotuje svetosti hiše božje.

2. Če je na velikem oltarju spravljeno presveto Rešnje Telo — kar je gotovo pri vseh farnih in samostanskih cerkvah — se moraš vselej prikloniti z nogo do tal, kadar greš mimo oltarja. Tudi če greš med sveto mašo od ene strani na drugo. Prikloni se pa tako, da pride desno koleno na tla ravno ob peti tvoje leve noge.

3. Odgovarjaj v cerkvi glasno in razločno, bodisi pri sveti maši ali pri litanijah. Vsi tvoji odgovori v cerkvi so molitve. Moliti moramo vselej glasno in razločno. Tiho in nerazločno mevžanje kazi molitev; preglasno vpitje pa zopet ni molitev. Pa natanko se nauči vseh odgovorov!

4. Imej roke vedno sklenjene kakor navadno pri molitvi; samo kadar kaj prinašaš ali odnašaš, takrat ne.

5. Po ljudeh se ne oziraj. Pazi vedno na to, kaj se godi na oltarju.

6. Ne zvončkaj premočno, ampak bolj na rahlo. Zvončkanje naj bo kratko. Ne delaj predolгих »viž«! Ljudje prihajajo v cerkev radi Boga, ne pa radi tvojega zvončkanja.

7. Pristopaj rad in pogosto k angelski mizi, to je: k svetemu obhajilu. Ne bodi kakor zvon v zvoniku, ki druge vabi v cerkev, sam pa nikoli ne gre. Mladenič, ki opravlja angelsko službo, naj uživa tudi angelski kruh.

III. Pazi dalje, da tudi tvoje obnašanje z u n a j c e r k v e ne bo ljudem v izpodtiko in v pohujšanje. Kletve, pridušanja, laži in vsega, kar imenujemo greh, se varuj. Ljudje pazijo nate tudi zunaj cerkve, Bog in njegovi nebeški prebivalci te zunaj cerkve ravnotako vidijo. Svojim tovarišem bodi res kakor vidni angel.

Lepa je angelska služba, ki jo Bog zaupa vam otrokom. Opravljajte jo z največjim spoštovanjem, z največjim veseljem. Bog vseh milosti pa, ki vas je v to službo poklical, vas bo enkrat obilo poplačal za vse, kar ste v angelski službi dobrega storili.

J. E. Bogomil.

Tonček in ptička.

»Poleti, drobna ptičica,
čez polja, travnike, goré,
poleti k atku mojemu
tja na bojnó poljé!

In reci atku mojemu,
da jih pozdravlja iz srcá,
da težko čaka Tonček njih,
kdaj bodo spet domá!«—

In ptičica zapela je
in je zletela čez poljé,
a Tončku se od radosti
je širilo srcé — — —

Jak. Soklič.

Betlehemska.

Betlehem je velik hram,
pa nima prenočišča tam:
Jezus, Marija, Jožef.

Zunaj mesta majhen kraj,
pa v njem je ves nebeški raj:
Jezus, Marija, Jožef.

V Betlehemu luči ni,
tam v bornem hlevcu so pa tri:
Jezus, Marija, Jožef.

Silvin Sardenko.

Čuden sen.

Ob postelji bolnega sinka je sedela mati in žalostna zrla ljubljenca, ki mu je od vročine žarelo lice. Telesce je v bolečinah trepetalo, mali ročici je sklepal bolniček ob glavi in tiho vzdihoval. Dveletni deček je trpel na vnetju možganske mreže in na božjasti.

Na drugem koncu sobe so tiho sedeli in se igrali drugi štirje otroci, dva dečka in dve deklici. Časih je prišel kateri po prstih k postelji in sočutno pogledal trpečega bratca. Oče je odšel že zarana na delo, služiti kruha družini. Mati pa je bdela noč in dan ob ležišču najmlajšega otroka. In ko je zrla pred seboj to trpeče dete v bolečinah, ji je krvavelo srce. V nemi bolesti je sklepala roke in ustne so ji šepetale: »O Bog, vzemi ga k sebi in reši trpljenja!« Toda naglo, kakor da se je ustrašila svojih besed, je zopet vzdihnila v obupu: »Ne, ne, o Bog, pusti mi ga! Saj mi je bilo vedno slabotno in trpeče dete najljubše in najdražje. Vzemi katero drugo, a tega mi pusti! Ozdravi naj!«

Uboga, obupna mati! Žalovala bi po vsakem otroku. Vse ljubi njeno materinsko srce. A bolno še najbolj. Tri tedne se že muči to dete. Nekaj dni že neznosno trpi. A v teh zadnjih urah pa, ko se je telesce v mukah obračalo na ležišču, ga je vzela mati v naročje in zasnulo je. Zazvonilo je na večer zdravo Mariji. V kletki pri oknu je zažgolet kanarček pesemco — v slovo malemu trpinčku, Lojzeku. Vedno počasneje je sopel deček in končno zaspal v spanju, da se zbudi v večnosti. Mrtvo dete je položila mati na posteljco. Smrtnobledo ji je postalo obličje, glas ji je zastal. A kakor vihar se je izpremenila njena topa žalost in se ljuto pojavila v bolestnem kriku, bridkosti in obupu. Jokala je, vzdihovala in tarnala, zakaj ji je Bog vzel najljubše.

Lep kakor angelček je spaval Lojzek na mrtvaškem odru. Imel je belo oblačilce in na glavi venček. Otroci so prihajali, mu krasili ležišče s cvetkami in podobicami. In naposled so odnesli tudi malo krsto na pokopališče. Mati je bila neutolažljiva v svoji bolesti. Vedno in vedno je klicala: »Enkrat, samo enkrat še da bi ti gladila glavico!« Plakala je mati, plakala bridko noč in dan.

V tretji noči po pogrebu malega Lojzeka je zaspala mati, trudna po toliko prečutih nočeh in neprestanem plakanju. In imela je čudne sanje:

Odprle so se duri in vstopila sta dva dečka. Eden je bil Lojzek, a drugi Tonček iz soseščine, ki je umrl pred par tedni, edini sinček matere, ki je tudi neutolažljivo plakala po njem. Oba dečka sta bila belo oblečena kakor mrlička na odru, z venčkom na glavi, a čez oči sta imela črno obvezo. Tonček je odšel, Lojzek je pa stopil k postelji materini in rekel žalostno: »Tu sem, ljuba mamica, pogladi mi glavico. A ne dotakni se mi venčka, ki ga moram prinesiti nepoškodovanega v raj!« In ko je mati ljubeznivo in ljubko gladila njegovo glavico, je uzrla črno obvezo na očeh ljubljénčka ter ga vprašala, kaj to pomeni. »Oh, mamica,« je reklo žalostno dete, »ker ti plakaš po meni, ne smem zreti obličja ljubega Boga. Ne plakaš, po meni, prosim, ne plakaš!«

Zasmehljala se je mamica: »Lojzek, ne bom več plakala!«

In dete vzklikne: »Hvala ti, hvala, mamica zlata!«

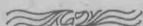
Tedaj je vstopil Tonček ter opomnil Lojzeka: »Od-
idiva!« In izginila sta.

Mati se je zbudila in premišljevala čudni sen. Spoznala je, da Bogu ni všeč, če ona preveč prejokuje po detetu in se ne vda v božjo voljo. Ni li, kakor da bi mu zavidala nebeško veselje in raj? Vtolažila se je počasi.

Pozneje enkrat je zopet videla v sanjah malega Lojzeka, ki se je z mnogimi otroki igral v prelepem vrtu, nasejanem z najkrasnejšimi cvetkami. In odslej ni žalovala več. Vdala se je popolnoma v sveto voljo tistega, ki je učil:

»Pustite malim k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Fr. Zupančič.

Kako je Darko skrbel za svojo cvetico.

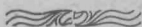
Takole je bilo. Mali Darko je slišal, kako so njegova mati, ki so zalivali cveticam, potožili očetu: »Oh, ta Darkova cvetka bo pa zvenela, tako žalostno poveša liste. Škoda, škoda cvetke!« — Drugi dan so zopet zalivali mati cveticam. Kako so se začudili, ko so zagledali ob Darkovi cvetki majhen Marijin kip. Veli listi so se dotikali Brezmadežne in jo prosili pomoči. Na vrt pride Darko in pove mamici: »Marijo sem jaz k cvetki postavil. Saj ste večkrat rekli, da se mi v Marijinem varstvu ni treba bati niti smrti. Tudi cvetka v Marijinem varstvu ne bo umrla. Kajne, mamica!« Otrok je uprl svoje oko v materino oko, ki ga je srčna radost nad otrokom orosila. Dvignili so mati otroka in rekli: »Da, Darko, cvetka ne sme umreti!« ...

Otroci moji — ta cvetka, ta nežna cvetka — to so vaša mlada srca. Prišli bodo viharji, prišle nezgode, ki bi vaša srca strle, če bi bila brez opore. A pod Marijinim varstvom, ljubi moji, pri Mariji, ste varni. Zatekajte se pridno k njej, vsak dan ji izročajte svoja mlada srca — z vso ljubeznijo, vso radostjo. Marijine svete roke vas bodo tudi v bodoče varovale in vodile po pravi poti. Saj je Marija vaša Mati.« — — —

Ljubi čitateljčki »Angelčkovi«, ali ste slišali? O, da bi vsi otroci začeli novo leto z Marijo, z Marijo in pod Marijinim varstvom celo leto in celo življenje ostali — kako bi cvetele nežne rožice, bele lilije — vaša srca;

kako bi cvetele, kako bi se jih veselili mi vsi, o kako bi vas ljubil mili Jezus v tabernaklju... Vaša mladost bi nikdar ne umrla.

Jak. Soklič.

Mladim junakom.

Učitelj razdeli učencem listke in jim naroči, naj vsak zapiše, kaj najraje dela. Učenci so napisali raznovrstne odgovore. Nekateri so zapisali, da se najraje učijo, drugi, da najraje jedo. Kaj mislite, kaj sta pa zapisala dva zanikrna in poredna učenca? Odgovorila sta, da najraje pijeta.

Lahko si mislite, kako je dobrega gospoda učitelja razžalil tak odgovor. Dva šolarčka najraje pijeta! Kaj bo iz takih učencev, ko bosta dorasla? Gospod učitelj je videl že naprej, kako bosta pila in pila in postala grda pijanca.

Tudi vi, mali bralci »Angelčka«, se čudite, kako more mlad učenec najraje piti kislo vino, grenko pivo ali celo pekoče žganje. Nič nimate radi takega tovariša.

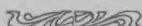
Vi gotovo niste taki, da bi izmed vseh opravkov najraje pili. Najbrže pa je že kak tak med vami, ki tu pa tam rad pokusi kako opojno pijačo. Celo nekako imenitno se mu zdi, če pije. Pijanec seveda noče postati, to se mu zdi silno grdo. Če mu rečete, da bo pijanec, bo na vas hud.

Le počasi, mali bralec, ki ga rad včasih pokusiš. Gotovo si že slišal povest o dečku, ki je ukradel najprej samo eno šivanko, potem pa je kradel toliko časa, da je bil obešen. Kakor se je ta fantiček po malem navadil krasti, tako se tudi ti pomalem lahko navadiš piti in postati celo pijanec. Pijanec, to pa že ne, to gotovo ne maraš postati.

Tej nevarnosti se boš najlaže izognil, če sedaj, ko si še majhen, prav nič ne piješ. Pij vodo in mleko; vina, piva in žganja pa nikakor ne! Saj veš, kar se je Janezek naučil, to Janez tudi zna. Če je Janezek pil, bo pil tudi Janez; če pa Janezek nikoli ni pokusil opojne pijače, tudi Janez ne bo maral zanjo.

Veliko lepih reči vam je že nasvetoval »Angelček«. Učil vas je, kako se je treba varovati laži in drugih grehov in nerednosti. Letos vam bo pa povedal tudi, kako škodljiva je pijača za otroke. Učil vas bo, kako je treba odgovarjati tistim, ki vam bodo ponujali pijačo. Če boste »Angelčka« prav pridno ubogali, vas bo tudi pohvalil in nazadnje vpisal v vrste »mladih junakov«.

J. Klemenčič.

Zastavica.

Ime jezične ptice nam naznanja **s**
 Po dežju se nahaja v vsaki jami **m**
 Nekdanje kmetsko breme se je zvalo **t**
 Živalim štirinožnim dobro služi **d**

Fr. Kramar.

Šaljivo vprašanje.

Katera pijača je najmočnejša ?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Vabilo na naročbo.

Že 24 zvezkov poučnega in mikavnega berila je podal slovenski mladini »Angelček«, vaš prijatelj, učitelj in voditelj. Torej bo letošnje leto nekakšno jubilejno leto. Zato se trdno zanašamo, da nam bodo sedanji naročniki ostali zvesti in privabili še mnogo drugih. Trudili se bomo, kakor doslej, da dobro postrežemo svojim mladim čitateljem. Posebno so nam pri srcu pridni otroci v Marijinih vrtcih in »mladi junaki« abstinente.

Vkljub veliki draginji ostane »Angelčku« dosedanja cena **1 K 20 h** na leto. (Ako se naroči skupno 10 izvodov ali več, se mu cena zniža na **1 K**.) — V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po **1 K**, in sicer še vsi, razen I., II., IV., VIII., IX. in X.

Naročnina naj se pošilja z naslovom: **Anton Kržič**, c. kr. profesor v pok., ali pa Upravištvu »Vrtca« v Ljubljani (Pred škofijo št. 9).